

Borsodnádasd, 1886. február 25. – Budapest, 1958. december 27.

Apja tisztviselő volt. Fia ifjúmunkásként kapcsolódott be a munkásmozgalomba, 1900-tól 1948-ig az MSZDP, illetve az SZDP tagja. 1904-ben az első salgótarjáni magántisztviselő-sztrájk vezetője volt, emiatt kitoloncolták a városból. Budapestre került, a Munkásbiztosító Pénztár alkalmazottja lett. Az első világháború alatt a magántisztviselők szövetségének elnöke, a Közalkalmazott, valamint a Magánalkalmazott című lapok felelős szerkesztője. 1918-ban az MSZDP és a Budapesti Munkástanács titkára, 1919-ben az MSZDP Központi Intéző Bizottság tagja. 1920–1922-ben emigrációban élt. Hazatérése után, 1922 és 1927 között az MSZDP központi titkára, 1925-től a fővárosi törvényhatósági bizottság titkára. 1939-ig a pártvezetőség tagja. A német megszállás után deportálták. 1945. április 2-től Budapest képviselője az Ideiglenes Nemzetgyűlésben. 1945 tavaszán tagja volt a főváros ideiglenes törvényhatósági bizottságának, majd a Fővárosi Közmunkák Tanácsának és a Szent Margit-sziget Gyógyfürdő Rt. igazgatóságának. 1945 szeptemberétől a Magyar Nemzeti Bank alelnöke 1948-ban történt nyugdíjazásáig. A két munkáspárt egyesülését ellenző magatartása miatt a pártból is kizárták. 1950. június 9-én őrizetbe vette az ÁVH. A Budapesti Katonai Törvényszék 1950. szeptember 13-án – koholt vádak alapján – életfogytiglani börtönre ítélte. 1956 tavaszán szabadlábra helyezték, ugyanezen év október 31-én tagja lett az újjáalakult SZDP elnökségének. Halála után rehabilitálta a Legfelső Bíróság.